

Van weesjongens tot houthakkers

De Bunschoter Rijkert Hop baande de weg naar Canada voor een hele groep Amersfoorters.

Het Gereformeerd Weeshuis, dit stond Hogeweg 4 in Amersfoort.

Op 4 februari 1898 kwamen drie Bunschoter kinderen, twee broertjes en een zusje, in het Gereformeerd Weeshuis van Amersfoort aan. Wat moest er van hen terecht komen? Niemand had kunnen vermoeden dat de twee jongens naar het wilde westen zouden gaan. De oudste baande zelfs het pad voor een hele groep emigranten uit Amersfoort en omgeving.

Na de dood van hun ouders Wulphert Hop (6 juni 1896, 30 jaar) en Dieuwerke Klok (21 januari 1898, ook 30 jaar) vonden de kinderen een tehuis in Amersfoort. Ook grootvader Rijkert Hop was in 1897 overleden (50 jaar). Bunschoten had zelf geen weeshuis. Dat was een geluk bij een ongeluk, want het weeshuis stuurde de jongens, Rijkert (9 jaar) en Hendrik (5 jaar), zelfs naar de Ambachtsschool. Rijkert leerde in 1901-1905 het vak van timmerman. Een jaar later werd hij 18 jaar en kon hij het weeshuis verlaten en zijn lot in eigen hand nemen. Hij wilde emigreren.

Een nieuwe mode

Destijds was emigratie nog vreemd in Amersfoort, omdat de industrie groeide en er voldoende werkgelegenheid was. Volgens de gemeenteverslagen gingen er in 1896 maar acht mensen overzee. Na een onderbreking van de jaarlijkse opgaven was dat aantal in 1913 ineens gestegen tot 118: 72 naar het buitenland, 46 naar de koloniën (overzeese rijkdelen van Nederland). Economisch histo-

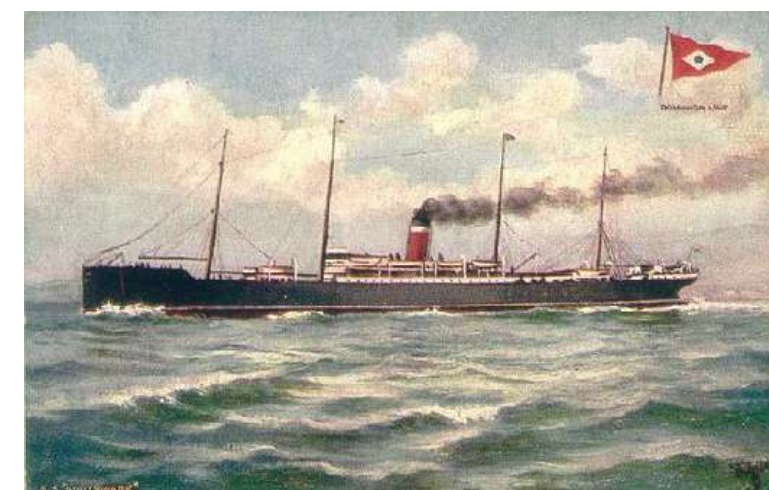
Wilde Westen

ricus Paul Brusse is daar nogal verbaasd over, omdat het destijds juist goed ging in Amersfoort en ook in Nederland.

Rijkert voer in 1906 met SS (stoomschip) Southwark van Liverpool naar Quebec, samen met een vriend die later snel terugging. Op de passagierslijst staat dat zij naar Winnipeg gingen en verder naar Glasston, North Dakota. Maar hij is daar vermoedelijk nooit aangekomen, omdat zijn plannen veranderden. Hop had de overtocht zelf betaald en had op dat moment nog maar \$5 bij zich. Hij ging niet naar een bekende, wat toch wel opmerkelijk was. Emigranten gingen namelijk liever familie of vrienden achterna. [Zo zagen we dat ook bij de emigratie van Johannes Mercelis Nieuwboer en de broers Frank en Steven Koelewijn korte tijd later. WR]. Voor opvang en bemoediging was men immers sterk op landgenoten aangewezen. Ze woonden daarom ook het liefst dicht bij elkaar.

Passagierslijst met de vermelding van Rijkert Hop, 1906.

SS Southwark, het schip waarmee Rijkert Hop in 1906 de oversteek naar Amerika maakte.

Tenslotte kwam Rijkert in Nakusp. Dat was een nieuw dorp aan het langgerekte, smalle en afgelegen Arrow Lake in de Brits-Columbia. Daarna ging Bob Hopp (zoals hij zich toen noemde) naar het iets zuidelijker gelegen Edgewood, waar jonge en sterke timmerlieden goud waard waren. Er waren destijds maar een paar hutten in Edgewood en Bob hakte hout in de bergen, waar smelt-